Lapvég

Az objektivitás kedvéért meg kell állapítanom, többre vagyok képes, mint gondoltam. Történt ugyanis, hogy elromlott az autóm, a Red Grasshopper, és addig-addig kellett szerelgetni, amíg ki nem fizettem érte három híján ötvenezer forintot. Nem azért mondom, de ötvenezer forint sok pénz, nekem sok, két havi fizetésem az iskolában. És most elménckedhetnék a tanárok gyalázatos fizetéséről, nem teszem, minek, csak nevetségessé válok mások előtt a jajongásommal. Sok kollégámmal ellentétben nekem lakásom is van, autóm is van, akkor meg mi van? Meg van javítva ötven rongyért a Peugeot kettőötös.

De nem erről akarok beszélni. Ez csak előjáték. Megyek a frissen javított Peugeot-val, hallgatom a Rem-zenét, amikor rettenetes zajt hallok. Az autó, hogy felbosszantson, most nem motorikusan, hanem levegősen. Defekt a hátsó jobb kerékben. Aláfekszem, izzadok, nem tudom kinyitni az emelőt, van minden baj. És cirka egy órás megfeszített próbálkozás és igyekezet után fent a kerék, nyakig olajos, sáros vagyok, így fogok pár óra múlva szeretett folyóiratom, az Életünk jubileumi estjén felolvasni tucatnyi kiváló és tiszta kezű magyar író társaságában.

De nem is erről akartam beszélni. Forrt bennem a méreg, szidtam a világot, amikor Kámban le kellett fordulnom a nyolcas útról. És ott megláttam egy táblát, amely visszahozta életemet és kedvemet a visszahozott élethez. Mit olvasok a táblán? Nem, nem azt, hogy Üdvözöljük városunkban! Nem, nem azt, hogy Welcome to Kám. Azt olvasom, életemben először egy városka-táblán, hogy Isten hozta Kámban. És ez nem hitbéli szempontból rendített meg. Ez emberbéli természetességem szempontjából rendített meg. De nagyon.

ZALÁN TIBOR